

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. D. D., MMCA,**
bytem
adresa pro doručování:
zastoupený spolkem Cannabis is The Cure, z. s., IČ: 266 70 232
sídlem Přichystalova 180/14, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,**
sídlem Jeremenkova 256/40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2016, č. j. KUOK 93502/2016, sp. zn. KÚOK/83452/2016/ODSH-SD/7471,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a obsah správních rozhodnutí

1. Žalobce se domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Konice, odbor dopravy, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL, č. j. KON 7175/2016 (dále též jako „prvostupňové rozhodnutí“), jako opožděné.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) cit. zák. s tím, že dne 15. 4. 2016 ve 14:10 hod. v obci O., okres P., ve směru od obce M. na K., řídil osobní motorové vozidlo zn. Š. O., registrační značky:, a to v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou byl ještě pod jejím vlivem, kdy dle znaleckého posudku ze dne 27. 5. 2016, který vyhotovil Ing. I. V., CSc., znalec v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, byl při analýze biologického materiálu, zaměřené na přítomnost návykových látek ze skupiny kanabinoidů v krevním séru žalobce, prokázán tetrahydrocannabinol (THC), v koncentraci 3,2 ng/ml.
3. Správní řízení bylo zahájeno oznámením ze dne 3. 6. 2016, které bylo žalobci doručeno za pomoci fikce doručení dne 16. 6. 2016. Současně bylo nařízeno ústní jednání na den 21. 6. 2016. Žalobce se k jednání dostavil a k věci se vyjádřil. Po provedeném ústním jednání bylo dne 30. 6. 2016 vyhotoveno prvostupňové rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno pomoci fikce dne 18. 7. 2016 ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. K průběhu doručování žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci doručováno prostřednictvím pošty dne 8. 7. 2016, a protože žalobce nebyl na adrese trvalého bydliště zastižen, byla zásilka pro něj uložena na poště a připravena k vyzvednutí již ode dne 8. 7. 2016. Současně byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí si zásilky. Po marném uplynutí lhůty byla zásilka dne 20. 7. 2016 vložena do schránky žalobce, což bylo vyznačeno i na dodejce. Protože si žalobce uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů od uložení nevyzvedl, písemnost byla považována za doručenou posledním dnem této lhůty.
5. Následně obdržel prvostupňový správní orgán elektronická podání odeslaná z e-mailové adresy ... dne 12. 8. 2016, 13. 8. 2016 a 8. 9. 2016. Podání ze dne 12. a 13. 8. 2016, označené jako „První dodatek odvolání ze dne 19. 7. 2016 proti rozhodnutí Městského úřadu Konice ze dne 30. 6. 2016, č. j. KON 7175/2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL“, bylo potvrzeno písemným podáním doručeným na Městský úřad Konice dne 15. 8. 2016 a na Krajský úřad Olomouckého kraje dne 16. 8. 2016. Podání ze dne 8. 9. 2016, označené jako „Druhý dodatek odvolání na rozhodnutí MěÚ Konice ze dne 30. 6. 2016, č. j. KON 7175/2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL“, bylo potvrzeno písemným podáním doručeným Krajskému úřadu Olomouckého kraje dne 12. 9. 2016.
6. Žalovaný nejprve zkoumal včasnost a přípustnost podaného odvolání. Ačkoliv shora uváděná podání – odvolání (ze dne 12. 8. 2016, 13. 8. 2016 a 8. 9. 2016) byla žalobcem v textu vázána k odvolání ze dne 19. 7. 2016, jímž se žalobce bez pochyby odvolával proti rozhodnutí Městského úřadu Konice ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. DOP 91/2016 DOL, č. j. KON 5556/2016, o zadržení řidičského průkazu (odvolání bylo samostatně posouzeno

rozhodnutím Krajského úřadu Olomouckého kraje dne 20. 9. 2016, pod sp. zn. KÚOK/82155/2016/ODSH-SD/7471), dle označení rozhodnutí a obsahu podání žalovaný dovodil, že odvolání byla uplatněna právě proti meritornímu rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016. V souhrnu výše uvedených skutečností žalovaný posoudil takto učiněné podání jako odvolání, které bylo podáno e-mailem dne 12. 8. 2016 (nejdříve podané), a následně potvrzeno dne 15. 8. 2016.

7. Jelikož meritorní rozhodnutí ve věci přestupku bylo žalobci doručeno dne 18. 7. 2016, počala po uvedeném datu běžet žalobci zákonná 15ti denní odvolací lhůta, jejíž konec připadl na den 2. 8. 2016. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však žalobce podal až dne 12. 8. 2016, tedy opožděně. Rozhodnutí o přestupku žalobce tak nabylo právní moci dne 3. 8. 2016 (na doložce právní moci prvostupňového správního rozhodnutí bylo nejprve nesprávně uvedeno dne 5. 8. 2016).
8. Žalovaný tak posoudil uplatněné odvolání jako opožděné a zamítl jej podle § 92 odst. 1 správního řádu. Z uvedeného důvodu se žalovaný nezabýval meritem věci. Opožděné odvolání bylo přezkoumáno i z toho pohledu, zda nejsou dány předpoklady pro přezkumné řízení, obnovu řízení anebo pro vydání nového rozhodnutí. Nebyly však zjištěny skutečnosti, které by zavedení výše citovaných opravných prostředků odůvodňovaly.

II. Shrnutí žalobní argumentace žalobce

9. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že není pravdivé tvrzení žalovaného v napadeném rozhodnutí o tom, že podal odvolání po lhůtě, údajně až dne 15. 8. 2016. To žalobce podal první dodatek odvolání ze dne 19. 7. 2016. Prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci doručeno fikcí do místa trvalého bydliště a dne 18. 7. 2016 mu bylo vhozeno do poštovní schránky.
10. Od května roku 2016 byl žalobce „v pracovní dny mimo trvalé bydliště v O., a to z důvodů právních sporů s ČR a přípravy na cyklistickou pout' z Olomouce do Říma za papežem Františkem, a také z důvodu podpory zdárné organizace Tour de Franz a konané sbírky pro neurologicky postižené děti“.
11. V blanketním odvolání ze dne 19. 7. 2016 sděloval žalobce správním orgánům, že řádné odůvodnění odvolání (tvrdil, že z důvodu neznalosti čísla jednacího) bude doloženo následně dne 15. 8. 2016 z důvodu pobytu žalobce mimo ČR a jeho účasti na cyklistické pouti od 20. 7. do 12. 8. 2016. Blanketní odvolání podal žalobce dne 19. 7. 2016 prvostupňovému správnímu orgánu proto, aby „neminul“ lhůtu k odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí, neboť spáchal přestupek a má mu být odebrán řidičský průkaz.
12. Žalobce byl dne 15. 4. 2016 při jízdě autem zastaven Policií ČR v obci O. a při kontrole na omamné a psychotropní látky mu vyšel pozitivní test na kanabinoidy, který byl následně potvrzen odebraným biologickým materiálem na základě posouzení znaleckým posudkem s výslednou hodnotou THC ve výši 3,2 ng/ml. Žalobce musel ihned odevzdat policii řidičský průkaz, přestože do spisu doložil, že má konopí předepsáno lékařem. Při

dlouhodobém užívání konopného léku nedochází k ovlivnění psychiky. Podle žalobce nelze tvrdit, že kanabinoid THC v koncentraci nad 2 ng/ml znamená stav vylučující řízení automobilu z důvodu ovlivnění psychických funkcí. Stanovený limit údajně ovlivňující psychiku je určen neodborně pro prvouživatele konopných léčiv (drog).

13. Dne 19. 4. 2015 zahájil prvostupňový správní orgán přestupkové řízení. Žalobci byl rovněž odebrán řidičský průkaz, s čímž žalobce také nesouhlasil. O odebrání řidičského průkazu bylo vedeno samostatné správní řízení.
14. Z odvolání žalobce ze dne 19. 7. 2016 je podle žalobce jasné patrné, že se neodvolával proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 18. 5. 2016 o odebrání řidičského průkazu, jak nesprávně dovodil žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí, ale odvolával se proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2016. Podání je třeba vždy posuzovat podle obsahu. Jelikož žalobce neznal číslo jednací a odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, podal pouze blanketní odvolání a označil je číslem jednacím ze správního spisu - č. j. KON 4335/2016 (poznámka soudu: není zřejmé k čemu uvedené č. j. patří) tak, aby bylo orientačně patrné, k čemu se odvolání vztahuje. Rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu ze dne 18. 5. 2016 má odlišné číslo jednací. Žalobce dále uznal, že nebylo šťastné nazvat jeho odvolání ze dne 19. 7. 2016 jako „Odvolání proti odebrání ŘP“, ale podle něj to dokládá, že šlo o odvolání ve věci přestupku.
15. Výše uvedené je patrné z textu odvolání a dále z dotazů určených správnímu orgánu v následném období (e-mail ze dne 4. 8. 2016 ze zahraničí s tím, kdy a pod jakým č. j. bylo rozhodnuto o přestupku; podání ze dne 1. 7. 2016 se sdělením, že žalobce doufá, že správní orgán ještě nerozhodl; z dodatku odvolání po návratu do ČR nazvaného „První dodatek odvolání ze dne 19. 7. 2016 proti rozhodnutí Městského úřadu Konice ze dne 30. 6. 2016, č. j. KON 7175/2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL“).
16. Řízení o odebrání řidičského průkazu souvisí s přestupkovým řízením. *„Žalobce na rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu nijak nereagoval, protože běželo přestupkové řízení, které mělo o tomto rozhodnout.“* Žalobce se zúčastnil ústního projednání přestupku dne 21. 6. 2016, kde odmítl právní argumentaci policie. Prvostupňový správní orgán tak rozhodl o přestupku dne 30. 6. 2016.
17. Žalobce dále v žalobě zdůvodnil své zastoupení spolkem Cannabis is The Cure, z. s. (Konopí je lék), a to z důvodu ochrany před dlouhodobou diskriminací žalobce ve věcech souvisejících s konopím a neoprávněně zakázaným výzkumem. V dalším textu žaloby se žalobce věnoval bližším okolnostem uváděného výzkumu a jeho zákazu. Z údajné kriminalizace jeho osoby, spolku i celého výzkumu obviňoval vládu i justici ČR. Vzhledem k tomu, že tato tvrzení nesouvisí s nyní projednávaným přestupkem žalobce, soud neshledává důvodu k podrobné citaci této části žaloby.
18. Podle žalobce se správní orgán nevyjádřil k netrestnosti skutku podle § 2 přestupkového zákona a k doporučení ošetřujícího lékaře k léčbě konopím. Justice se ve všech trestních řízeních odmítá vyjadřovat k netrestnosti výzkumu a léčby konopím podle judikatury ČR a EU a k netrestnosti dle § 28 a § 31 odst. 1 trestního zákoníku. Správní orgán se také

nevyjádřil k limitu THC 2 ng/ml, aniž by prověřil obsah kanabinoidů THC v krvi osoby, které doporučil lékař užívat konopná léčiva (Sativex a Bedrocan), o nichž se limit denní dávky pohybuje od 30 mg THC po 1000 mg THC. Nebylo tedy třeba trvat na limitu vycházejícím z našich právních předpisů, neboť bylo dokládáno, že Světová antidopingová komise zvýšila limit THC v krvi z 15 na 150 ng/ml. Pokud žalobce užíval něco jiného než konopí, bylo by léčivo odborně podepřeno. Jelikož tomu tak nebylo, je žalobce dlouhodobě diskriminován.

19. Žalovaný rozhodl zcela účelově. Odborné studie k limitu THC 2 ng/ml má Ministerstvo zdravotnictví, což toto ministerstvo popřelo. Z důvodové zprávy k nařízení vlády vyplývá, že uvedený limit byl stanoven proto, že nižší limit byl neměřitelný a skupina českých a německých vědců – znalců se shodla, že při limitu 2 ng/ml je psychika ovlivněna. Pro takový závěr však nejsou důkazy. Žalovaný tak neprokázal, že došlo k přestupku. Naplnění materiálního znaku musí být nade vší pochybnost prokázáno a nikoliv dovozováno z limitu THC (stanoveného podzákonným právním předpisem).
20. Žalovaný tedy jednal v rozporu s judikaturou NSS a jeho rozhodnutím ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, podle něhož platí, že *„není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě, a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, je nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“*
21. Žalovaný se domníval, že vláda ČR zohlednila odborná stanoviska, což má daleko k nestrannosti, presumpci neviny i zásadě *in dubio pro reo*. K tomu odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, podle něhož *„se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou verzí skutkového děje. Existuje-li pochybnost, nepřipadá shledání viny spácháním přestupku v úvahu. Důkazní břemeno přirozeně nese správní orgán.“*
22. Žalobce svoji argumentaci doplnil v podání ze dne 27. 11. 2016, v němž uvedl, že Ministerstvo dopravy účelově bez fundované studie určilo limit THC 2 ng/ml jen proto, že jde o nejnižší měřitelnou hodnotu THC v českých laboratořích a vůbec nebylo doloženo, že tento limit paušálně znamená negativní změnu schopností řídit vozidlo. Žalobce také odkázal na odbornou studii Časový profil hladin THC v krevním séru u rekreačních a chronických kuřáků marihuany po akutním užití drogy – implikace pro řízení motorových vozidel (Soudní lékařství 2014, Páleníček, Horáček) z něž podle žalobce plyne, že chroničtí uživatelé budou mít detekovatelné THC v krvi vždy kvůli odlišnému metabolismu a vyplavování THC z tukové tkáně. Podle žalobce však nejsou ani Ministerstvo zdravotnictví nebo Státní ústav pro kontrolu léčiv obeznámeni s těmito detaily.
23. V podání ze dne 26. 12. 2016 žalobce nesmířlivě vůči justici i předchozí soudkyni reagoval na nepřiznání odkladného účinku žalobě. V další části podání zopakoval svoji dosavadní argumentaci z předchozích podání. Žalobce především bojuje za změnu české právní úpravy s argumentací, že konopí je lék a nikoliv prekurzor sloužící k výrobě chemických drog.

24. Žalobce ve věci požadoval, aby soud přerušil řízení a položil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování EU týkající se souladu právních předpisů ČR s právem EU. Vesměs se jednalo o výklad právních norem ČR, které jsou podle názoru žalobce v rozporu s právem EU a v této souvislosti chtěl žalobce dosáhnout závěru, že „konopí není prekurzor“. Rovněž měla být posouzena povinnost, že konopí není možné pěstovat bez ohlášení úřadům. Dále žalobce požadoval posouzení využívaných metod ke zjišťování a měření omamnosti odrůd cannabis. Za nevymahatelný a v rozporu s judikaturou Soudního dvora EU označil limit THC stanovený pro zacházení s cannabis k účelům výzkumným a národohospodářským, a dále za nesprávný označil také režim, podle něhož není nárok na vydávání povolení k zacházení s návykovými látkami. Dále mělo být Soudním dvorem EU na podkladě uplatněné předběžné otázky posouzeno ustanovení týkající se předepisování, přípravy, výdeje a používání individuálně připravovaných léčivých přípravků s obsahem cannabis pro léčebné užití, včetně požadavků na jeho jakost, a v neposlední řadě i požadavek na licenci (povolení) pro pěstování cannabis pro léčebné použití. Mělo být také posouzeno, zda § 24b zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, představuje rozpor s právem EU tím, že umožňuje pěstování konopí pouze vybraným dodavatelům a požaduje, aby veškerý vypěstovaný cannabis pro léčebné použití byl předán Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv, který jej dodá do lékáren, jež jsou jako jediné oprávněny konopí vydávat. Dále mělo být posouzeno, zda je třeba čl. 34 Smlouvy o fungování EU vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, jako je zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech a zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, a také vyhláška č. 221/2013 Sb. Tyto vnitrostátní právní předpisy totiž stanoví požadavky na jakost léčebného cannabis, které je třeba dovážet z Nizozemska (pěstováno k omamným účelům), které je prokazatelně méně vhodné pro léčebné použití. Soudním dvorem EU mělo být také posouzeno, zda je třeba čl. 34 Smlouvy o fungování EU vykládat v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě, která umožňuje pouze použití nevhodného léčebného cannabis (dovezeného z Nizozemska) sloužícího primárně k omámení a pod hrozbou trestní sankce zakazuje veškeré pěstování, výzkum a užívání jiných odrůd cannabis vhodnějších k léčebnému použití. K posouzení dále žalobce navrhl otázku, zda je zákonný přechod režimu izolace látek z cannabis k účelům výzkumným a terapeutickým na režim, kdy toto již možné je, k čemuž došlo změnou zákona o návykových látkách, přitom však změna nebyla oznámena Evropské komisi. Poslední otázka, kterou žalobce navrhoval k posouzení, se týkala užívání léku z konopí Sativex, který řidiči užívají v EU i při řízení automobilu. V této souvislosti tedy pokládal otázku, zda jsou řidiči diskriminováni členskou zemí na základě právního předpisu, jenž stanoví limit obsahu THC v krvi.
25. Žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

26. Žalovaný v podaném vyjádření k žalobě uvedl, že při posouzení odvolání postupoval dle § 92 odst. 1 správního řádu, aniž by přezkoumával prvostupňové správní řízení postupem uvedeným v § 89 odst. 2 správního řádu a dalších souvisejících ustanovení vztahujících se k meritornímu přezkoumávání prvostupňového správního rozhodnutí.

27. Žalovaný odkázal na obsah správních rozhodnutí a uvedl, že podanou žalobu shledává nedůvodnou a soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV. Jednání před krajským soudem dne 22. 5. 2018

28. Žalovaný předem svoji účast u nařízeného jednání omluvil. Současně souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti. Setrval na argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí a soudu závěrem navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.
29. Žalobce osobně při nařízeném jednání obsáhle zopakoval svoji dosavadní argumentaci uplatněnou v písemných podáních. Reagoval na každou rekapitulaci soudního i správního řízení, včetně rekapitulace obsahu spisů. Zdůraznil, že se dotazy u pracovníků prvostupňového správního orgánu snažil zjistit správnou spisovou značku věci a datum doručení rozhodnutí fikcí.
30. Žalobci bylo při jednání v plné míře poskytováno poučení o jeho procesních právech, včetně povinnosti tvrdit rozhodné skutečnosti a tyto také v řízení prokázat. Soud také žalobci (bez právního zastoupení) upřesnil, vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, že k rozhodným skutečnostem z hlediska dokazování náleží otázka včasnosti či opožděnosti podaného odvolání v nyní přezkoumávané věci. K tomu konkrétně žalobce nenavrhoval žádný důkaz, odkazoval na obsah správního spisu. K prokázání svého pobytu mimo území ČR v době od 20. 7. do 12. 8. 2016 žalobce ne zcela konkrétně navrhl k důkazu výpis z bankovního účtu – transakce prováděné platební kartou při platbách v zahraničí. Další rozhodné důkazy při jednání soudu žalobce již nenavrhoval. V písemných podáních a jeho přílohách (uplatněny ještě před nařízením jednání v této věci) předkládal žalobce soudu studie o významu konopí a o jeho účincích, dále mediální zprávy, a dále kopie rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví, Ministerstva dopravy a Státního ústavu pro kontrolu léčiv. V původní žalobě ještě okrajově a jen eventuálně navrhl „*eventuálně posudek a řádné psychologické vyšetření dopravní způsobilosti při užití kanabinoidů u žalovaného*“. Výše uváděné důkazní návrhy však soud při jednání neprováděl pro jejich nadbytečnost v této věci, neboť jimi nemohly být prokázány rozhodné skutečnosti, především včasnost podaného odvolání. Správními rozhodnutími Krajského úřadu Olomouckého kraje (ze dne 20. 9. a 21. 9. 2016), na které odkazovala žaloba, nebylo rovněž prováděno dokazování, bylo shledáno, že jsou obsahem připojených správních spisů, kterými se dle judikatury Nejvyššího správního soudu nedokazuje. Tato rozhodnutí však byla, včetně jejich obsahu, při jednání připomenuta.
31. Žalobce závěrem opětovně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
32. Soud při svém rozhodování s ohledem na výše uvedené vycházel především z obsahu správních spisů, v nichž je řádně zdokumentován průběh správního řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

33. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
34. V nyní přezkoumávané věci žalovaný zamítl odvolání žalobce jako opožděné. Jednalo se o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí Městského úřadu Konice, odbor dopravy, ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL, č. j. KON 7175/2016, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu pro porušení § 5 odst. 2 písm. b) cit. zák., protože řídil vozidlo v takové době po užití jiné návykové látky, po kterou byl ještě pod jejím vlivem (na základě odběru biologického materiálu a znaleckého posudku byl v krevním séru žalobce prokázán THC v koncentraci 3,2 ng/ml). Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral důvody opožděnosti podaného odvolání, pročez odvolání zamítl postupem ve smyslu § 91 odst. 1 a § 92 odst. 1 správního řádu a již se nezabýval meritem věci. Předmětem jeho posuzování tedy nebylo samotné spáchání přestupku, naplnění konkrétní skutkové podstaty přestupku, užití jiné návykové látky ani míra koncentrace THC v krevním séru žalobce či vliv této látky na řidičské schopnosti. Ve smyslu § 92 odst. 1 věta druhá a třetí správního řádu žalovaný dále zkoumal, zda nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí. Závěrem vyhodnotil, že nezjistil takové skutečnosti, které by zavedení citovaných opravných prostředků odůvodňovaly.
35. Rozsah soudního přezkumu tak byl vymezen nejen uplatněnými žalobními body, ale současně i obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, který se zabýval včasností a přípustností podaného odvolání. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k závěru o opožděnosti podaného odvolání, nemohl se již zabývat meritem věci. Nelze tak plně přezkoumat námitky týkající se naplnění skutkové podstaty přestupku včetně koncentrace THC v krevním séru žalobce, neboť těmito námitkami se žalovaný v rozhodnutí o odvolání nemohl pro opožděnost podaného odvolání zabývat. Z tohoto důvodu se tedy nemohl ani krajský soud zabývat okruhem námitek směřujících do merita věci a přezkoumávat správnost a úplnost jejich vypořádání žalovaným v rozhodnutí o odvolání, když v napadeném rozhodnutí nemohly být vypořádány.
36. Podstatou sporu je v dané věci otázka, zda žalovaný oprávněně posoudil žalobcem podané odvolání za opožděné, pročez odvolání zamítl. Pokud by odvolání žalobce bylo podáno včas, jak sám žalobce namítal v žalobě, bylo by třeba rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k plnému meritornímu přezkumu.
37. Ze správního spisu bylo zjištěno, že PČR oznámila prvostupňovému správnímu orgánu dne 25. 4. 2016 přestupek žalobce. Podle úředního záznamu PČR o kontrole řidiče dne 15. 4. 2016 ve 14:10 hod. se žalobce podrobil zkoušce na návykové látky a vzhledem k pozitivnímu nálezu mu byla zakázána další jízda a žalobce se podrobil lékařskému vyšetření. Téhož dne byl žalobci zadržen řidičský průkaz. Usnesením ze dne 10. 5. 2016 byl ve věci ustanoven soudní znalec Ing. I. V., CSc., znalec v oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, za účelem zpracování znaleckého posudku. Znaleckým posudkem ze dne 27. 5. 2016 bylo prokázáno v krvi žalobce psychoaktivní THC v množství 3,2 ng/ml (právní předpisy stanoví mez do 2 ng/ml) a bylo konstatováno, že žalobce byl v době řízení

motorového vozidla látkou ovlivněn (snížené kognitivní a psychomotorické schopnosti se současným překročením arbitrárně stanovené meze). Dne 3. 6. 2016 bylo vyhotoveno oznámení o zahájení správního řízení a o nařízení ústního jednání. Dne 6. 6. 2016 bylo toto oznámení doručováno žalobci, nebyl však na adrese trvalého bydliště zastížen, proto pro něj byla zásilka připravena na poště k vyzvednutí (po dobu 10 dnů) a byla pro něj zanechána výzva k vyzvednutí si zásilky na poště a rovněž poučení o následcích nevyzvednutí si této zásilky. Po marném uplynutí lhůty k uložení zásilky byla tato zásilka vhozena dne 20. 6. 2016 do schránky žalobce na adrese trvalého bydliště. Dne 21. 6. 2016 se žalobce u prvostupňového správního orgánu zúčastnil ústního jednání, kde k věci vypovídal. O tom byl sepsán protokol o ústním jednání. Dne 30. 6. 2016 vydal prvostupňový správní orgán rozhodnutí č. j. KON 7175/2016, sp. zn. DOP 103/2016 DOL, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu pro porušení povinnosti řidiče ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o silničním provozu.

38. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že posledně citované prvostupňové správní rozhodnutí bylo žalobci doručováno do vlastních rukou opět na adresu jeho trvalého bydliště dne 8. 7. 2016 (pátek). Jelikož žalobce nebyl na uvedené adrese zastížen, byla mu zanechána výzva k vyzvednutí si zásilky na poště ve lhůtě 10 dnů a současně mu bylo zanecháno poučení o následcích nevyzvednutí si zásilky v uvedené lhůtě. Od data 8. 7. 2016 pak byla zásilka připravena na poště pro žalobce k vyzvednutí. Po marném uplynutí lhůty 10 dnů (žalobce si zásilku na poště nevyzvedl), byla zásilka s prvostupňovým správním rozhodnutím vhozena do schránky žalobce na adrese jeho trvalého pobytu (.....) dne 20. 7. 2016. Prvostupňové správní rozhodnutí obsahovalo v závěru řádné poučení o možnosti podat odvolání proti tomuto rozhodnutí do 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí (ve smyslu § 83 odst. 1 správního řádu).
39. Z výše uvedených a správním spisem jasně doložených zjištění bylo osvědčeno jednak datum fikce doručení prvostupňového správního rozhodnutí žalobci a následně běh 15 denní lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí. Ze správního spisu plyne, že ve věci žalobce byly splněny podmínky § 23 správního řádu pro uložení písemnosti na poště, včetně výzvy k vyzvednutí zásilky a podání poučení o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky v 10 denní lhůtě. Pro tento případ podle § 24 odst. 1 správního řádu platí, že pokud si adresát zásilku nevyzvedne ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty. Ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu platí o počítání času pravidlo, že se do běhu lhůty nezapočítává den, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Proto v daném případě započal běh 10 denní lhůty pro uložení zásilky dnem 9. 7. 2016 (následující den od prvního pokusu o doručení a od uložení zásilky na poště), přičemž 10. den připadl na pondělí 18. 7. 2016. Podle § 24 odst. 1 správního řádu se právě 10. den (poslední den lhůty) považuje za den doručení uložené zásilky. Na takto zjištěné datum doručení (pondělí 18. 7. 2016) prvostupňového správního rozhodnutí nemá vliv to, že zásilka byla posléze dne 20. 7. 2016 vhozena do poštovní schránky žalobce.
40. Výše zjištěné datum doručení prvostupňového správního rozhodnutí je pak výchozím momentem určujícím počátek běhu lhůty k podání odvolání. Bylo-li tedy doručeno žalobci prvostupňové správní rozhodnutí fikcí dne 18. 7. 2016, nezapočítává se tento den do běhu

15 denní lhůty k podání řádného odvolání (§ 40 odst. 1 správního řádu). Lhůta 15 dnů k podání odvolání počala běžet úterým dne 19. 7. 2016 a poslední 15. den této lhůty k odvolání připadl na úterý 2. 8. 2016. Ve věci tak bylo nutné, aby žalobce podal odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí nejpozději dne 2. 8. 2016.

41. Žalobce v žalobě tvrdil, že v posuzované věci podal odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí jako blanketní již dne 19. 7. 2016 (s uvedením, že odůvodnění doručí do 15. 8. 2016 z důvodu pobytu mimo ČR a účasti na cyklistické pouti ve dnech 20. 7. – 12. 8. 2016) a k němu měl podat 1. dodatek dne 12. 8. 2016 (13. 8. 2016), jenž byl písemně potvrzen dne 15. 8. 2016. Na svoji obhajobu žalobce tvrdil, že od května 2016 byl v pracovních dnech mimo trvalé bydliště, a to z důvodu cesty za papežem, podpory Tour de France a sbírky pro neurologicky postižené děti. Uvedenou směs důvodů pobytu mimo trvalé bydliště žalobce nijak nedokládal (ve správním řízení ani soudním řízení). K uvedeným tvrzením žalobce musí krajský soud poznamenat, že výzva k vyzvednutí si zásilky – prvostupňového správního rozhodnutí, včetně poučení o následcích nevyzvednutí zásilky, byla vhozena do poštovní schránky žalobce dne 8. 7. 2016 (pátek) a poslední den 10 denní lhůty k vyzvednutí si zásilky na poště připadl na pondělí dne 18. 7. 2016 (den doručení prvostupňového správního rozhodnutí). Žalobce tedy byl ještě před udávaným odjezdem mimo ČR informován na adrese svého trvalého bydliště o vydání i doručování jím očekávaného rozhodnutí a o možnosti si jej vyzvednout ve lhůtě 10 dnů na poště. Pokud tak žalobce neučinil a ve lhůtě do 18. 7. 2016 (včetně) si zásilku s prvostupňovým správním rozhodnutím na poště před svým odjezdem nevyzvedl, situaci bez vážných důvodů podcenil. Zásilka mu byla dne 20. 7. 2016 vhozena do jeho poštovní schránky již bez účinků doručení, tedy v den jeho udávaného odjezdu mimo ČR.
42. Žalobce v souvislosti s výše uvedeným tvrzením o podání blanketního odvolání již dne 19. 7. 2016 uváděl, že toto podání nebylo podáváno proti rozhodnutí o odebrání řidičského průkazu (rozhodnutí Městského úřadu Konice, odbor dopravy, ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. DOP 91/2016 DOL, č. j. KON 5556/2016, kterým bylo podle § 118c odst. 1 z důvodu dle § 118a odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu rozhodnuto o zadržení řidičského průkazu žalobce). Podání mělo být posuzováno žalovaným dle jeho obsahu a i dle čísla jednacího v něm uváděného, z čehož mělo být podle žalobce zřejmé, že jde o odvolání proti rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2016 (nyní projednávaná věc) a nikoliv proti rozhodnutí o odebrání řidičského průkazu. Žalobce měl údajně nešťastně v textu blanketního odvolání uvést, že „se odvolává proti odebrání ŘP“. Přičemž odebrání řidičského průkazu souvisí s přestupkovým řízením. Naopak žalovaný argumentoval v napadeném rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost tím, že podání, která byla možná považovat za odvolání v této věci, obdržel prvostupňový správní orgán elektronicky z e-mailové adresy: ... dne 12. 8. 2016, 13. 8. 2016 a 8. 9. 2016. Podání ze dne 12. 8. 2016 a 13. 8. 2016 (označené jako „první dodatek odvolání ze dne 19. 7. 2016 proti rozhodnutí Městského úřadu Konice ze dne 30. 6. 2016, č. j. KON 7175/2016 sp. zn. DOP 103/2016 DOL“) byla potvrzena písemným podáním doručeným prvostupňovému správnímu úřadu dne 15. 8. 2016 (Krajskému úřadu Olomouckého kraje dne 16. 8. 2016). Doplňující podání odvolání ze dne 8. 9. 2016 (označené jako „Druhý dodatek odvolání na rozhodnutí MěÚ Konice ze dne 30. 6. 2016 č. j. KON 7175/2016 sp. zn. DOP 103/2016 DOL“) bylo potvrzeno písemným podáním doručeným dne 12. 9. 2016 ke Krajskému úřadu Olomouckého kraje. K blanketnímu podání ze dne 19. 7. 2016, jenž žalobce v žalobě

spojoval s řízením o přestupku, žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, že podle označení věci, identifikace rozhodnutí a obsahu uvedeného textu šlo o odvolání proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu ze dne 18. 5. 2016 a nikoliv o odvolání proti rozhodnutí o přestupku. V souvislosti s touto argumentací žalovaného žalobce při ústním jednání před krajským soudem nově argumentoval tak, že žalovaný v případě pochybností ohledně podání ze dne 19. 7. 2016 měl se žalobce dotázat, co tímto podáním sleduje, resp. proti jakému rozhodnutí směřuje.

43. V souvislosti se shora uvedeným tvrzením žalobce o nesprávném postupu žalovaného a nesprávném posouzení jeho podání ze dne 19. 7. 2016, se krajský soud musel při přezkoumání rozhodnutí žalovaného právě zabývat správností jeho postupu a správností jeho posouzení uvedeného podání v celkovém souhrnu skutečností, jak jsou zdokumentovány ve správním spise.
44. Ze správního spisu vyplývá, že žalobcem podané odvolání ze dne 19. 7. 2016 (zaslané poštou) bylo v záhlaví označeno (jako „věc“) jako odvolání směřující proti rozhodnutí o odebrání ŘP. Žalobce také použil č. j. týkající se „rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu“. Ze stručného textu tohoto podání pak také vyplývá, že žalobce „*směřuje odvolání proti rozhodnutí o odebrání ŘP, a že jej doplní po svém návratu dne 15. 8. 2016*“. Podání bylo třeba posoudit podle jeho skutečného obsahu, nejen tedy podle jeho označení (§ 37 odst. 1 správního řádu) a k tomuto posouzení krajský soud uvádí, že z odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí nemohly správním orgánům plynout jakékoliv pochybnosti o obsahu tohoto podání ze dne 19. 7. 2016, včetně toho, proti jakému správnímu rozhodnutí jej žalobce směřuje. Má-li být podání vykládáno dle jeho obsahu a nikoliv jen jeho označení, pak soud k tomu konstatuje, že zde bylo označení podání i obsah podání zcela ve shodě a vyplýval z nich záměr směřovat podání – odvolávat se proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu.
45. Pokud by snad měl být žalobce vyzýván k doplnění vad blanketního podání ze dne 19. 7. 2016 ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, pak správní orgán nemohl žalobce ihned v době kolem podání blanketního odvolání vyzývat k jeho doplnění, neboť by to bylo prozatím bezpředmětné, protože žalobce avizoval, že nebude od 20. 7. do 15. 8. 2016 přítomen v ČR, a že odvolání po svém návratu sám doplní.
46. Pochybnosti prvostupňového správního orgánu ohledně obsahu podaného odvolání dne 19. 7. 2016, tj. proti jakému rozhodnutí jej žalobce směřuje, nemohly vyplynout ani z komunikace správního orgánu s žalobcem, kterou žalobce argumentoval až při ústním jednání před správním soudem. K tomu soud ze správního spisu zjistil, že žalobce dne 1. 7. 2016 žádal správní orgán o založení přílohy (studie o vlivu konopí na dopravu) zasílané k řízení o přestupku i k řízení o zadržení řidičského průkazu. Mimo jiné v úvodu uvedl: „*Pane D., bohužel mi právě odešla tiskárna, nemám elektronický podpis a Vy jste doufám dosud nerozhodl.*“ Ve zbytku textu šlo pouze o konopí a o jeho vliv na dopravu vyplývající z předkládaných studií. Podle krajského soudu je však zřejmé, že z uvedeného textu nemohl správní orgán dovozovat jakékoliv pochybnosti o obsahu později podaného odvolání dne 19. 7. 2016 a ani nemohl činit sporné závěry o předmětném odvolání, protože písemné vyhotovení prvostupňového správního rozhodnutí bylo žalobci poprvé doručováno až dne 8. 7. 2016. Naopak z přípisu žalobce bylo možno dovodit, že žalobce

má na mysli doložení podkladů do obou správních řízení, protože dle jeho názoru ještě v obou řízeních nebylo rozhodnuto.

47. K eventuálním pochybnostem, které měly podle žalobce správnímu orgánu z komunikace se žalobcem vzniknout, krajský soud zjistil, že žalobce zaslal dne 1. 8. 2016 e-mail referentovi prvostupňového správního orgánu panu D. (další e-mail zasílal až dne 3. 8. 2016, tedy po uplynutí lhůty k podání odvolání) a dotazoval se, kdy bylo doručeno prvostupňové rozhodnutí fikcí, jenž mu bylo vloženo do poštovní schránky, a které tam rodina objevila. Žalobce k tomu upřesnil, že je v zahraničí a nerad by minul lhůtu k odvolání. Z uvedené textace je také spíše zřejmé, že odvolání žalobce ve věci rozhodnutí o přestupku (kterému bylo ke konci července 2016 vhozeno do schránky) ještě nepodal a hodlá tak teprve učinit. Žalobce se ani slovem nezmínil, že odvolání ve věci přestupku již podal, popř. že podané odvolání dne 19. 7. 2016 vztahoval k přestupkové věci (a nikoliv k zadržení řidičského průkazu), a že toto odvolání ve vztahu k přestupkové věci po svém návratu doplní.
48. Ostatně žalobce v žádném ze svých přípisů neuvedl (ještě v řádné lhůtě pro podání odvolání), že již podal (blanketní) odvolání ve věci přestupku, a že jej doplní. Správní orgán tak nezískal o obsahu odvolání ze dne 19. 7. 2016 žádné pochybnosti a vycházel správně z jeho obsahu (včetně označení, které bylo s obsahem textu a smyslu podání ve shodě), pročez žalobce nevyzýval k upřesnění, proti jakému rozhodnutí své podání směřuje. To bylo z obsahu podaného odvolání jednoznačně zřejmé, a protože obsah odvolání (proti čemu jej žalobce směřuje) nebyl sporný, správní orgány vyčkaly na doplnění odvolání po žalobcem avizovaném návratu do ČR dne 15. 8. 2016, popř. by jej k takovému doplnění vyzvaly.
49. V řízení nebylo zcela osvědčeno, proč si žalobce osobně nepřevzal zásilku s prvostupňovým správním rozhodnutím. Do zahraničí dle své argumentace odcestoval až dne 20. 7. 2016, přitom zásilka mu byla poprvé doručována dne 8. 7. 2018 (pátek), a protože žalobce nebyl na adrese trvalého bydliště zastižen, byla pro něj zásilka uložena na poště, kde si ji mohl po dobu 10 dnů od uložení vyzvednout. Posledním desátým dnem k vyzvednutí zásilky na poště bylo pondělí dne 18. 7. 2016, což je současně datum doručení prvostupňového správního rozhodnutí. Jelikož si žalobce zásilku do uvedeného data nevyzvedl, byla mu vhozena do poštovní schránky dne 20. 7. 2018 již bez účinků doručení. Na dotaz soudu k uvedenému žalobce sdělil, že měl mnoho práce a byl v O. (40 km). K dotazu soudu, zda si žalobce přebírá na adrese trvalého bydliště poštu, žalobce uvedl, že někdy ne. Vážné důvody však netvrdil ani neprokázal. Podle názoru krajského soudu si žalobce mohl před svým odjezdem dne 20. 7. 2018 vyzvednout zásilku s prvostupňovým správním rozhodnutím, a to po celou úložní dobu na poště (do 18. 7. 2016). O pokusu doručit mu již vydané prvostupňové správní rozhodnutí se žalobce dozvěděl z výzvy zanechané pro něj v jeho poštovní schránce na adrese trvalého bydliště, v níž byl také instruován kde a v jaké lhůtě si může toto rozhodnutí vyzvednout. Současně byl poučen o následcích nevyzvednutí si tohoto rozhodnutí na poště.
50. V nyní přezkoumávané věci (přestupek žalobce) připadl poslední den 15 denní lhůty k podání odvolání na úterý 2. 8. 2016, a protože do uvedeného dne (ani v tento den) žalobce nepodal řádné odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí ve věci

přestupku, nabylo prvostupňové správní rozhodnutí Městského úřadu Konice ve věci přestupku právní moci dne 3. 8. 2016. Pouze přípustné a včasné odvolání má suspenzivní (odkladný) a devolutivní účinek (§ 85 odst. 1 správního řádu). Naopak opožděné nebo nepřipustné odvolání zamítne odvolací správní orgán (§ 92 odst. 1 správního řádu).

51. Pokud žalobce vytváří důvody a argumenty až posléze (po uplynutí 15 denní lhůty k podání odvolání), které měly žalovaného údajně napadnout v době obdržení a posuzování obsahu odvolání ze dne 19. 7. 2016, na jejichž podkladě mu měly vzniknout pochybnosti, pak takový přístup zvolený žalobcem nelze akceptovat a je třeba jej odmítnout. Je nutné totiž vycházet ze situace, v jaké se žalovaný tehdy při posuzování podání ze dne 19. 7. 2016 nacházel, jaké měl informace či poskytnuté údaje a z čeho vlastně mohl při posuzování předmětného odvolání vycházet. Jak již bylo shora konstatováno, v době podání odvolání ze dne 19. 7. 2016 nemohly prvostupňovému správnímu orgánu vyvstávat žádné pochybnosti o smyslu a obsahu podaného odvolání, zejména v tom ohledu, proti čemu směřuje, protože žalobce nebylo nutno vyzývat k upřesnění, proti jakému rozhodnutí své odvolání směřuje. Ani ostatní okolnosti nevedly ke vzniku pochybností na straně správních orgánů, jako např. žalobcem namítaná e-mailová korespondence (žalobcem namítáno při jednání před krajským soudem).
52. Pokud žalobce tvrdí až nyní při soudním jednání, že by přece nepodával odvolání proti „starému“ rozhodnutí „o zadržení ŘP“, pak by se to sice mohlo zdát logickým důvodem, avšak žalobce jej využívá spíše účelově s téměř dvouletým zpožděním. Žádný právní předpis žalobci nebrání v tom, aby podal odvolání či jiný opravný prostředek proti jakémukoliv rozhodnutí. To je zcela legitimní. Následně záleží pouze na správním orgánu, aby takové odvolání posoudil z hlediska přípustnosti a včasnosti. Z uvedené argumentace žalobce nelze dovodit, že by nemohl směřovat své odvolání právě proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Na tomto závěru ničeho nemění ani souvislost mezi oběma řízeními (řízení o přestupku a řízení o zadržení řidičského průkazu), na kterou žalobce také poukazoval. Na vyhodnocení obsahu odvolání ze dne 19. 7. 2016 tak, jak to učinil v této věci žalovaný, nemůže ničeho změnit ani odkaz žalobce na jeho e-mailovou komunikaci vůči referentovi prvostupňového správního orgánu, v níž dne 1. 7. 2016 uvedl, že „doufá, že orgán ještě nerozhodl.“ V této polemice mohl mít na mysli jak řízení o zadržení řidičského průkazu, tak i řízení o přestupku. Jak plyne ze správních spisů, rozhodná oznámení či rozhodnutí byla žalobci běžně doručována fikcí, neboť žalobce nebyl v době doručování na adrese trvalého bydliště zastižen a zásilky si v úložní době nevyzvedával. Přesto žalobce reagoval na povinnosti pro něj z těchto zásilek plynoucí, jako např. účast u ústního jednání dne 21. 6. 2016 ve věci přestupku. Tvrzený úmysl žalobce, že se případně vůbec nehodlal odvolávat proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, z ničeho nevyplýval.
53. Pokud žalovaný, vycházející z výše uvedených závěrů, dospěl k tomu, že odvolání žalobce ze dne 19. 7. 2016 směřuje proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, pak učinil zcela logický závěr, který odpovídal obsahu podání a okolnostem kolem jeho podání (jenž předcházely i následovaly po tomto podání). Ze správního spisu tak vyplývá, že pokud žalobce ve věci přestupku podal skutečné odvolání až dne 12. 8. 2016, přičemž lhůta k odvolání běžela od 19. 7. do 2. 8. 2016 (včetně), podal toto odvolání opožděně (podáno e-mailem dne 12. 8. 2016 a následně potvrzeno písemně dne 15. 8. 2016). Jak již

bylo výše uvedeno, lhůta se odvíjela od oznámení prvostupňového správního rozhodnutí o přestupku ze dne 30. 6. 2016 žalobci. K prvnímu pokusu o doručení došlo v pátek 8. 7. 2016, jelikož žalobce nebyl zastižen, byla zásilka pro něj uložena ode dne 8. 7. 2016 na poště a v poštovní schránce žalobce byla pro něj zanechána výzva k vyzvednutí zásilky, včetně poučení o následcích nevyzvednutí zásilky. Jelikož lhůta k uložení marně uplynula, rozhodnutí bylo 10. dnem po uložení doručeno žalobci fikcí (doručeno dne 18. 7. 2016). Od následujícího dne 19. 7. 2016 běžela žalobci 15. denní lhůta k odvolání proti rozhodnutí o přestupku, která však marně uplynula.

54. V průběhu jednání před správním soudem žalobce uváděl, že se v průběhu správního řízení snažil dotázat referenta prvostupňového správního orgánu (pan D.) na stav řízení tím, že uvedl: *„právě mi odešla tiskárna, nemám elektronický podpis a Vy jste doufám dosud nerozhodl.“* K tomu krajský soud konstatuje, že z uvedené textace nelze v žádném případě přesně dovodit, zda měl žalobce na mysli rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu nebo rozhodnutí o přestupku. V obou případech byly totiž rozhodnutí uloženy na poště a doručovány žalobci pouze fikcí. Žalobce si rozhodné zásilky nepřebíral, byly vždy doručovány fikcí. Navíc přílohy žalobcem přikládáné k této korespondenci (studie o vlivu konopí) žalobce požadoval založit do obou řešených kauz, tedy jak spisu ve věci zadržení řidičského průkazu, tak i spisu ve věci přestupku - viz e-mail žalobce ze dne 1. 7. 2016, odvolání ze dne 19. 7. 2016 a e-mail ze dne 1. 8. 2016 (vše založeno ve správním spise).
55. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že žalovaný pochybil a nesprávně přiřadil odvolání žalobce ze dne 19. 7. 2016 k rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, když podle tvrzení žalobce mělo směřovat proti rozhodnutí o přestupku. Podle krajského soudu žalobce postupoval správně, v logických souvislostech.
56. Také označení spisové značky (sp. zn.) na sporném podání ze dne 19. 7. 2016 odpovídalo řízení o zadržení řidičského průkazu a nikoliv řízení o přestupku (číslo jednací na podání pak neodpovídalo žádnému z obou řízení). Pokud jde o označení typu řízení, které je předmětným odvoláním ze dne 19. 7. 2016 napadáno, pak je zde jednoznačně uvedeno: *„odvolávám se proti odebrání ŘP.“* Pokud žalobce v souvislosti s označením spisové značky a názvu správního řízení v odvolání ze dne 19. 7. 2016 uvádí, že *„vše dokládá, že šlo o odvolání ve věci přestupku“*, pak tomu soud nemůže přisvědčit, neboť je tomu přesně naopak. Z uvedeného lze pouze dovodit, že odvolání směřuje proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Žalobce jakkoliv neprokázal, že ve věci přestupku podal odvolání včas, popř. to, že odvolání ze dne 19. 7. 2016 směřoval proti rozhodnutí o přestupku. Není také zřejmé, z čeho mělo být jasné, že se žalobce neodvolával proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu. Veškeré výše uvedené závěry pak odpovídají i skutečně podanému odvolání ve věci přestupku ze dne 12. 8. 2016 (podáno e-mailem) a následně potvrzeno dne 15. 8. 2016, v němž je uvedeno již správné datum vydání prvostupňového rozhodnutí o přestupku žalobce, včetně č. j. i sp. zn., avšak neobsahuje žádné tvrzení o včasnosti sporného odvolání ze dne 19. 7. 2016 ve věci přestupku, popř. o důvodech nemožnosti vyzvednout si prvostupňové rozhodnutí v úložní době na poště. Naopak ze správních spisů bylo také ověřeno, že o odvolání žalobce ze dne 19. 7. 2016, jako o odvolání proti rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, žalovaný řádně rozhodl dne 20. 9. 2016, č. j. KUOK 92999/2016.

57. Žalobce nechal do soudního spisu zakládat celou řadu nejrůznějších dokumentů, které většinou neměly žádnou souvislost s nyní projednávanou věcí. To ostatně konstatoval v několika svých usneseních o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), Nejvyšší správní soud, k tomu srov. jeho usnesení ze dne 11. 10. 2017, č. j. Aprk 18/2017-47. Jednalo se příkladmo o studii metabolismu kanabinoidů THC v těle, odvolání k Ministerstvu dopravy ze dne 14. 11. 2016, odvolání k Ministerstvu zdravotnictví z téhož dne, dále o rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 8. 11. 2016, rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 10. 11. 2016, studii o vlivu THC v krvi na dopravu (v žalobě byl mj. zmiňován jako eventualita posudek a řádné psychologické vyšetření dopravní způsobilosti při užití kanabinoidů u žalovaného, což však již při jednání před správním soudem žalobce nežádal) atp. K podkladům a důkazům žalobcem označovaným a předkládaným krajský soud uvádí, že je pro jejich nadbytečnost neprováděl, neboť by nepřispěly k posouzení a rozhodnutí nyní přezkoumávané věci. Pro rozhodnutí v této věci nebyla podstatná studie hodnot THC ani žalobcem blíže neupřesněné bankovní účty (u soudního jednání). V průběhu soudního jednání soud žalobci poskytoval opakovaně procesní poučení tak, aby mohl v řízení plně využít svých procesních práv. Vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného, které se zabývalo opožděností podaného odvolání a nikoliv meritem věci (přestupku), byl žalobci coby právnímu laikovi bez právního zástupce nastíněn rámec rozhodných skutečností, k němuž mělo být směřováno případné dokazování. Z tohoto pohledu tak výše uvedené podklady či návrhy důkazů žalobce se jeví ve věci nadbytečnými, a proto nebyly ve věci provedeny, neboť nesměřovaly k prokázání rozhodné skutečnosti – včasnosti podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o přestupku.
58. Pokud jde o podání žalobce ze dne 19. 12. 2017, označené jako „*Žaloba na průtahy a nezákonná rozhodnutí žalovaného správního a soudního orgánu, u žalovaných 2) – 4) s důsledky porušování čl. 2 a 3 Evropské úmluvy o lidských právech a čl. 34 a 267 Smlouvy o fungování Společenství*“, pak k tomu krajský soud uvádí, že ze spisu zjistil, že uvedené podání již bylo předáno správou zdejšího soudu na Ministerstvo spravedlnosti k vyřízení (sp. zn. Si 1248/2017) a dále bylo správou soudu mylně připojeno k nyní projednávané věci. Jelikož však toto podání nebylo možno vzhledem k jeho obsahu vyřídit v souvislosti s nyní projednávaným přestupkem, s věcí totiž jakkoliv nesouvisí, je třeba vyčkat na jeho posouzení Ministerstvem spravedlnosti, popř. bude posouzeno dle svého obsahu pod samostatnou sp. zn.
59. Žalobce v žalobě a dalších podáních požadoval, aby se krajský soud obrátil na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou týkající se konopí (viz rekapitulace shora v kapitole II. bod 24.). Za tímto účelem měl krajský soud přerušit řízení a žalobci ustanovit právního zástupce k lepší formulaci předběžné otázky. Soud však pro takový postup neshledal důvody. V této souvislosti krajský soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho usnesení ze dne 23. 3. 2017, č. j. Aprk 6/2017-231. Ze soudní judikatury vyplývá, že krajský soud nemá povinnost se na návrh žalobce obrátit na Soudní dvůr EU s předběžnou otázkou. Má jen možnost tak učinit, jsou-li pro to současně splněny podmínky. Vzhledem k obsahu žalobcem navrhovaných otázek k řešení, při porovnání

s nyní posuzovanou věcí, soud neshledal důvody pro to, aby předběžnou otázku pokládal Soudnímu dvoru EU.

60. Předběžné otázky k Soudnímu dvoru EU se týká čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, který vychází z bývalého čl. 234 Smlouvy o založení Evropského společenství. Dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie platí „Soudní dvůr Evropské unie má pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se: a) výkladu Smluv, b) platnosti a výkladu aktů přijatých orgány, institucemi nebo jinými subjekty Unie. Vystane-li taková otázka před soudem členského státu, může tento soud, považuje-li rozhodnutí o této otázce za nezbytné k vynesení svého rozsudku, požádat Soudní dvůr Evropské unie o rozhodnutí o této otázce. Vystane-li taková otázka při jednání před soudem členského státu, jeho rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, je tento soud povinen obrátit se na Soudní dvůr Evropské unie.“
61. Krajský soud představuje soud, o němž pojednává výše citovaný druhý odstavec čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, tj. jde o soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Nejde tak o soud členského státu ve smyslu třetího odstavce daného článku, jehož rozhodnutí by nešlo napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva.
62. Z citovaného čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie je zřejmé, že soud, jehož rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, může požádat o rozhodnutí o předběžné otázce, jsou-li splněny určité podmínky. Jde tak o možnost danou takovému soudu, nikoliv o jeho bezvýhradnou povinnost. Lze tedy uzavřít, že předmětné ustanovení se týká všech soudů členských států, jejichž rozhodnutí lze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Z hlediska komunitárního práva jim tak nevzniká povinnost, nýbrž jen oprávnění obracet se s předběžnými otázkami na Soudní dvůr.
63. Krajský soud tak nemá v řízení o předmětné žalobě povinnost obrátit se na základě návrhu žalobce na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou, má pouze možnost tak učinit, jsou-li však pro to splněny další podmínky. V dané věci však nebyly splněny podmínky pro toto uplatnění předběžné otázky u Soudního dvora Evropské unie a krajský soud nepovažoval za nezbytné k vynesení svého rozhodnutí v této věci požádat Soudní dvůr EU o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou žalobce navrhoval. Obsah navrhované předběžné otázky včetně rozhodnutí o ní nebylo pro rozhodnutí věci nezbytným. S ohledem na to krajský soud nepřerušil soudní řízení a žalobci neustanovil právního zástupce za účelem položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU. Uvedený postup neshledal v této věci potřebným.

VI. Závěr a náklady řízení

64. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

65. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 22. května 2018

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. Z.